

Първата проверка на Комитета за държавен и народен контрол на изпълнението на Разпореждане №7 на МС е извършена още през октомври 1979 г. – на 5 ноември в Министерския съвет е внесена Информация от председателя на комитета (МС, Вх. №А.02.2–17/5.XI.1979 г.). Проверката е установила, че „по-голямата част от окръжните народни съвети, министерствата и ведомствата са разгледали критично своята работа с българските цигани и са приели конкретни мерки за подобряването ѝ“. Описанието на „конкретните“ мерки обаче е твърде не-конкретно, докато допусканията „слабости и недостатъци“ са достатъчно конкретни. Няма как да не направим извода, че самокритиката не е факторът, който ще претвори „думите“ в конкретни дела, както и че „тихата“ съпротива на всички по-ниски властови нива вероятно е в съзвучие с нагласите на „останалото население“. За него преименуването на циганското население на български цигани не променя факта, че това са си все същите цигани.

– „закъснява се със съгласуването на програмите за постепенно разсъсредоточаване на българските цигани, живеещи в обособени квартали“,

– „дирекциите „Народна просвета“ в много окръзи“ не са изпратили... разчетите си за разкриване на подготвителни класове“,

– „не е на необходимото ниво координацията на работата между окръжните народни съвети, министерствата и ведомствата по изпълнение на общите задачи“,

– „някои ръководители на предприятия и организации трудно приемат на работа български цигани“,

– „по-голямата част от българските цигани са малограмотни и въпреки това трудно се включват в курсове за повишаване на образованието или квалификацията си“,

– „не се изпълняват програмите за строителство на детски заведения“,

– „все още е голямо тежестното сред постъпилите на работа български цигани“,

– „в някои случаи трудно се извършва разсъсредоточаването на компактно живеещите български цигани.“